Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 135 (10.518). Львів, неділя 21. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло" Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополудн. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТИ: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 180 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Ювилей чи поминки?

У невимовно важких часах приходиться нам святкувати наші великі почини, масові здвиги. Радість чергується зі смутком, гордість з почуттям ніяковости, коли згадаємо колишній розмах, масовий рух і порівняємо його з нинішнім розбиттям і приниженням. Це змішане почування проймає нас особливо різко, специфічно доймаво, коли приходять роковини якоїсь важливійшої події.

Цього року минає якраз 25 літ від хвилі, коли невтомний, невгомонний пів-політик, пів-фантаст, поет в суспільних справах і суспільник в сфері поезії, людина вибухової енергії і мусуючого темпераменту, пізнійший „Січовий батько" д-р Кирило Трильовський заснував в р. 1900 першу „Січ", гімнастично-пожарниче товариство в селі Завалю, снятинського повіту. Ця перша „Січ" в покутському селі, в малій закутині стала розсадником могутнього, — ми сказалиб навіть через антитезу „пошестного" — січового руху в цілій Сх. Галичині і Буковині.

І сьогодня, коли приходиться нам святкувати цей великий почин, втілення цеї щасливої думки, чергується у нас змішане почування. Чи ювилей це, — чи поминки? Чи маємо величати цю хвилю, гордитися й чванитися тим рухом, чи може контемпляційно і зі смутком згадувати — якo щось, що було гарне і величне, але минуло, і сьогодня вже є тільки блідим спомином?

Без сумніву, січовий рух, січова організація — це один з великих етапів нашого народнього руху. Коли кинемо оком на той рух, на західно-українській національній території — то можемо в ньому розріжнити декілька етапів. Перший з них є соціяльного характеру — знесення панщини, — повів „весни народів", народини конституційних свобод. Другий етап — це доба народницької діяльности Ів. Наумовича, освідомлювання щодо використовування конституційних свобід, намагання визволитися з під суприматії двора і коршми, шукання річища для народнього руху. Третій етап — впливи Драгоманова, зміщення освітнього руху, звернення уваги на організовану економічну, політичну й культурну еманципацію. Це доба масових селянських віч, „народніх спілок", крамниць, шпихлірів, зріст свідомого суспільного радикалізму. Четвертий етап — це виповнювання всіх розгалужень народнього життя; розмах освітного руху, організована боротьба на полі політичному (за рівне й загальне право голосування й вибори, зріст партійного життя), культурному (жива діяльність наукових і освітних установ, боротьба за український університет, будівництво українського шкільництва, поширення в найдальші закутини просвітних організацій) й економічному (зріст кредитових, фінансових і асекураційних установ, створення й поширення хліборобської організації, початки професійного руху).

Одним з розгалужень того четвертого (по побіжному означенню) етапу був якраз могутній січово-сокільський рух. Ще в первопочинах цього руху йшла жива дискусія про назву гімнастично-пожарничих організацій. Коли у Львові засновувано „Сокіл", коли п. Лаврівський опрацьовував перші статути українського гімнастичного товариства, поруч инших виринула теж назва „Січ". Та творці цеї організації з ріжних причин пішли за Чехами і Поляками й прийняли назву „Сокіл". Прихильником і пропаґатором рідної, овіяної традицією назви „Січ" був К. Трильовський ще як студент університету. Та довго треба було ждати, заки свою думку перевів в життя її пропаґатор.

Тов. „Сокіл", творене згори, поширилося тільки серед інтеліґенції по містах; село ця організація зачепила слабо. Гімнастично-пожарничі організації розвинулися аж після заснування першої „Січи" у Завалю. Подиву гідна енергія й творча рухливість д-ра К. Трильовського, який в одній руці цупко придержував скипетр політичного радикального руху, а в другій булаву січової організації, довела до того, що вже в 1901 р. відбувся перший січовий здвиг в Коломиї. Це була велика сензація, цікава невидальщина, коли містом їхали на конях „козаки", стрункі Гуцули під проводом Юри Соломійчука Юрчучука з Жаба.

З того часу кристалізуються два центри народнього гімнастичного руху. Львів (сокільського) і Коломия (січового). З того часу повстає благородне суперництво між цими осередками, йде жива, кипуча організаційна акція на селах. Широко розвинена сітка „Січей" і „Соколів" покриває всю українську національну територію під Австрією. Та назва „Січ" була на селі популярнійша від назви „Сокіл". Тому львівська гімнастично-пожарнича централя задержує назву „Сокіл" тільки для міст, а на селах засновує на статутах „Сокола" товариства „Січ".

На чолі обох центрів стояли дві ясно-очеркнені індивідуальности: проф. Іван Боберський, — персоніфікація солідности, акуратности, систематичности — і д-р Кирило Трильовський, якого темперамент і бравурна енергія доказували чудес. Цікаво, що коли в політиці д-ра К. Трильовського можна було добачувати деяку зигзаковатість, хиткість, то у будівництві вирощеної ним січової організації він був незломно послідовний.

Очевидно, не обійшлося без переслідування українського січового руху, як кожного організаційного українського руху взагалі. Та це не тільки не припинювало його розросту, але ще підсичувало. Майже рік-річні здвиги в Коломиї й Снятині свідчили про те, що той рух прийнявся між широкими масами.

Перед війною загально вважалося, що сокільська організація оставала під впливами національних демократів, а січова під впливами радикалів. Формально справді так і було, та в суті річи це не відповідало дійсности. Січово-сокільська організація була самостійною, непартійною організацією. Всеж таки, як вже згадано, між обома організаціями відбувалося благородне суперництво. З хвилею створення „Січового Союзу" і перенесення його до Львова, з моментом охоплення всього краю січово-сокільською організацією, прийшла черга на синтезу січово-сокільського руху. І до тієї синтези фактично йшло, може непомітно, може й мимо волі деяких керманичів обох відгалужень того самого руху, силою обставин і силою природного розвитку. Великий січово-сокільський здвиг в Стрию в 1909 р. (в часі господарської вистави), а опісля такий-же загально відомий грандіозний здвиг у Львові 1914 р. — був проявом звернення цеї організації в одно спільне й суцільне русло.

Виступ Січовиків і Соколів у Львові 1914 р. був останнім величавим і всенароднім мирним виступом. Опісля прийшла війна, в якій Січовикам і Соколам прийшлося виступити зі зброєю в руках, несучи на своїх баґнетах великий ідеал українського народу.

Минає 25 літ від заснування першої „Січи". Це свято, яке в инших умовинах булоб загальним всенароднім святом, нині є хіба спомином про той рух, що єднав в одну збиту, організовану, суцільну й дисциплиновану громаду десятки тисяч української молоді, селян, робітників й інтеліґенції.

Ювилей чи поминки? — приходиться нам питатися. Думаємо, що обходячи ювилей, треба пильно дбати, щоби він не перемінився в поминки, себто святкуючи заснування першої „Січи" треба доложити всіх сил для відродження, поширення й поглиблення січової організації. Нехай же ювилейний рік буде роком віднови січового руху. Нехай під січовими прапорами обєднається вся молодь. Нехай виробляє й обєднює свою фізичну силу, нехай в організованому гурті вчиться солідарности, поглиблює громадянського духа, нехай боронить своїх від пожежі, своєї душі від деморалізації, нехай стає в одну організовану громаду.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Шляхами безправства

Промова сенатора Карпинського, виголошена в сенаті 11. червня ц. р. підчас загальної дискусії над буджетом на 1925 рік.

(Докінчення.)

Українські кооперативи, що давнійше світло розвивалися, не можуть тепер стати на ноги, бо на них кривим оком дивиться адміністрація і поліція. Кооперативних діячів, а навіть членів кооператив називають большевиками. Українських кооператив не тільки не піддержує держава, але навпаки старається всіми силами паралїжувати їхню діяльність. Про якінебудь кредити для них із державних фондів і згадувати не приходиться.

Про правдиве самоврядування, яке почало стабілізуватися на Волині перед війною, та видало прегарні результати перед 1919 р., Волинь починає поволі забувати, завдяки теперішним практикам польського самоврядування.

Про відбудову селянського господарства, зруйнованого в часі війни, можна сказати хіба те, що для неї не зроблено нічого, а тимчасов панове дають значні грошеві суми на урядові будинки, на їх відбудову та поправу. Все те могло би підождати, а нарід тимчасом просто вимирає з голоду та холоду по землянках та околах. На „кресах" процвітає провокація. Довірочні доноси, ніким належно не провірені стають часто підставою засудів для доразових судів І. інстанції. Арештування тривають без перерви, тисячі селян відривають насильно від праці, а їх господарства за той час нидіють.

І що з того, що опісля більшу частину тих масово арештованих звільняється або без суду, або судами першої чи другої інстанції? За малими виїмками знущання над арештованими, побої та тортури, що виявляються на судових розправах, остають без ніякої кари.

В релігійних справах положення теж без зміни. І надалі сотні православних церков стоять замкненими, а парохіяне моляться під замкненими та опечатаними церковними дверми. Всупереч канонам православної церкви влада вмішується у внутрішнє життя церкви. Українські школи, в яких нема ні одного католика, заставляють святкувати латинські свята. Натомісць жидівські школи в кожну неділю і в часі усіх католицьких свят відбувають без ніяких перешкод навчання. Церковні землі без згоди православного духовенства, всупереч 4. арт. І. розділу закону про виборчу реформу, забирає адміністративна влада вже тепер для держави, як наприклад у Володимирі Волинському.

Справа земельної реформи для українського та білоруського насе-

Red. czas. „Diło" we Lwowie. Pr. 434/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Diło" Nr. 130 (10.451) z dnia 15.VI. 1925 w artykułach następujących w ustępie, a tot „Koncesji" zawiera znamiona występku z art. V. ust. z 17.XII. 1862 Dzpp. Nr. 8 [illegible] i zbrodni z § 65 a) u. k. i występku z § 300 uk. [illegible] dokonaną 16. czerwca 1925 konfiskatę za uzasadnioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewy[konanie] tego nakazu pociąga za sobą [illegible] [illegible] przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. [illegible] za przekroczenie [illegible] do 400 zł. Lwów dnia 17. czerwca 1925 r. Nawol.

вення як давнійше так і тепер виявляється виключно в осадництві та кольонізації, та має тенденцію дальшого позбавлювання місцевого населення землі як одинокого варстату праці. Українське та білоруське населення повикидано під ріжними позорами з усіх державних та самоврядних установ. Не буду казати панам про те, що добра політика у нутрі держави дає добру закордонну політику, а ця остання часто дає так дуже побажаний кредит для держави. Не буду повторювати наших домагань, бо про те вже так багато сказано з отої трибуни, що всім вам воно аж надто добре відоме, а врештою все те так ясно виливає із конституційних постанов та з міжнародніх трактатів, обовязуючих Польщу, що й з тої причини казати про це вишній раз мені не приходиться. Скажу тільки, що цілий світ пильно приглядається до тої господарки, яка йде в Польщі. Ліга Націй щораз краще орієнтується в справах національних меншостей, не зважаючи на зручну акцію міністра Скшиньского та його ще зручніщі крутійства. Про це переконує мене обговорювана недавно у Лізі Націй справа положення Поляків на Ковенській Литві. Отже покличуся на статтю в „Курєрі поранні́м" з 11. червня „Справа Поляків на Литві у Лізі Народів"! З тої статті бачимо, що Ліга Націй дуже зацікавилася положенням національних меншостей, бо до тої міри, що Чемберлен аж вдивувався, що польські посли, які вдалися до Ліги Націй зі зажаленням на гнет Литовців у відношенню до тамошних Поляків, були потягнені Литвою до карно-судової відповідальности. Чемберлен сказав, що національні меншости мають повне право жалуватися на надужиття перед Лігою Націй.

Виконання буджету на 1925 рік вимагає від українського та білоруського населення ще більше податкових тягарів як це було в 1924 році. Той нарід давав і податок і жовнірів, хоч його цілковито зруйнували.

Предложений буджет опирається не так на торговлі та промислі як радше на сподіваному врожаєві, на який звернені очі не тільки президента міністрів і одночасно міністра скарбу Вол. Грабского, але й инших.

Коли отже український та білоруський селянин покликаний вами до того, щоби напружувати а навіть перетягати всі свої платничі сили, то вашим обовязком як керманичів внутрішньої політики є дати тим народам все те, що їм правно належиться.

Свідомі того, що наш голос буде тепер і надалі голосом „вопіющого во пустині", в чому нас переконує та впевнює ще й опінія Тугута, який будучи покликаним до заведення ладу та порядку на „кресах", по піврічних зусиллях умив руки, бо не виборов навіть одної посади нотаря для представника українського населення та уступив — ми будемо голосувати проти приняття буджету.

„Дрібничка".

(Від власного кореспондента.)

Варшава 18. червня 1925.

Переглядаючи орган української парляментарної репрезентації „Наше Життя", бачу що й досі ще не затихло остаточно те обурення, що викликав в українськім суспільстві ославлений російський педагогічний зїзд. У ріжних місцях Волині й Холмщини громадські збори складають резолюції протесту проти постанов того зїзду та насилають їх до друку. Кілька постанов, що ухвалені на провінції, попали і до рук вашого кореспондента.

Я не збіраюся тут їх викладати, бо це забралоб занадто багацько місця, але дозволю собі розповісти одну, на перший погляд, дрібничку, яка яскраво характеризує розгубленість та злобність, що охопили Росіян у звязку з протестами Українців. Перш за все вони згадують ту промову, з якою виступив на врочистім відкриттю зїзду п. О. Саліковський, що ніби передбачав, куди саме скерує зїзд свою працю і перестерігав Росіян перед хибним та шкідливим напрямом. Російські проводирі намагаються тепер — хочаб заднім, як мовиться числом — здискредитувати ту промову. І вже тими днями, як ми довідалися, п. Саліковському довелося реагувати на ці спроби листом до голови новоутвореної російської „Демократичної групи" п. Бутенка.

Навожу цього листа п. Саліковського в цілости.

„Вельмишановний Петре Ерастовичу! В. М. Заїкин, з яким я оце стрінувся, розповів мені цілком драстичну історію, а саме — Ваше оповідання про те, як Ви у день відкриття російського педагогічного зїзду підійшли до мене після моєї привітальної промови і запитали, чи я говорив як представник української еміграції, чи в імени польських громадян української національности. „Це запитання, заявили Ви, дуже збентежило Саліковського, він зніяковів і відповісти нічого не міг". Ви із цього зробили дуже сумні для мене висновки.

Дозвольте, шановний Петре Ерастовичу, внести поважну поправку до вашого оповідання. Справа, само собою, полягає не в тім, що ваша наївна казуїстика, колиб я дійсно стрінувся з нею, менш за все моглаб мене збентежити або утрудити належну відповідь Вам. Справа в иншому. Ви добре знаєте, що нічого подібного до вашого оповідання не було і що після моєї маленької промови 22. III. і до сьогоднишнього дня я з Вами не бачився і ні про що не балакав, — иншими словами, що все ваше оповідання п. Заїкинові про те, якого жорстокого сорому Ви мені завдали, уявляє собою вашу власну вигадку".

Нема сумніву, що це свідчить про жваву фантазію та легкість думок п. голови російської „Демократичної групи" і предсідателя „Російського попечительного комітету", але навряд чи може це свідчити про ті прикмети, які більш відповідалиб таким почесним посадам.

Я вважаю потрібним зазначити цей факт, як дуже характеристичний, хоч може й маленький доказ того, що в боротьбі з українським quasi-шовінізмом російські шовіністи, навіть ті, що бундючаться своїм демократизмом, не перебирають засобів.

Щоби визволити вас від спроби доводити й далі те, що не існувало, я вважаю незайвим довести до вашого відома, що окрім мене на відкритті зїзду був присутнім, ще один член Українського Центрального Комітету, який чув мою промову і потім разом зі мною залишив збори".

Ну, скажіть по щирости: хібаж це не анекдот? Голова політичної партії поводиться як учень підготовчої кляси, що дістав погану ноту і бажаючи затушувати справу заявляє, що в учителя було зіпсоване перо.

А тимчасом може й не зайвим буде вказати панам з московського табору, що кожний Українець перш за все є Українцем, членом своєї нації. Емігрант він чи не емігрант, „обиватель" чи не „обиватель" — він має свій національний ідеал і не тільки може, але й повинен реагувати на кожний замах, на кожну спробу денаціоналізації, а значиться і обмосковлення свого народу.

Здається, що це є річ проста і зрозуміти її дуже легко.

О. П—ський.

Голод.

Бюлетень Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу".

Ч. 12. червень 1925 р.

На Самбірщині.

Зі Самбірщини подають: В нашій стороні голод. В селі Черхаві вимирають діти й молодь на шкарлятину та на дифтерію. В Черхаві 150 загород — 50 голодує від початку квітня н. р. Досі вмерло 22. В Лукавиці 60 загород 15 голодує — вмерло 3. — Пошесть не вгасає. — Ратунку ні звідки.

Становище в повіті Надвірна.

З повіту Надвірна подають: До великої гірської громади Зелена повіт Надвірна, належить кілька присілків, а між ними найбіднійший Фентерарі, що числить около 500 душ. Мешканці це перевazжно лісові зарібники. Може половина з них має також одну або дві корови і по кілька овець, деякі держать навіть по одному, а то й по пару коней. Минулий рік, який в деяких околицях на долах не дописав зовсім, здавалося був для нас щедрим, тому що було досить трави і сіна. Хліб змушені ми і так все купувати. Тимчасом сталося не так, як ми надіялися. Від літа почавши була в повіті зараза на худобу, і через те і ярмарки майже цілий рік були замкнені. Худоби і овець випасених в літі на полонинах, не можна було продати. Треба було держати через зиму. Надія на зарібки в лісах завела. З браку снігу не можна було звести також сіна з гір і населення було змушене

Бляшка Баранова.

Пробудження національно-державної думки на Прикарпатській Україні.

Коли в 1919 р. рішалася в Парижі доля цілої низки народів, рішилася там тоді також доля українського Прикарпаття.

Прикарпатська Україна, яку заселює около 500.000 Українців, з причини свого важливого економічного і стратегічного положення між Мадярщиною, Румунією, Польщею і Чехословаччиною, грає нині у взаєминах цих держав визначну ролю і тому заслугує на більшу, як досі, увагу і зацікавлення. Наша колишня байдужість і недостача зацікавлення вийшла на шкоду місцевого українського населення.

Чехословацька республика завдяки своїй рухливій і живій пропаганді та невпинним заходам у держав антанти одержала рішенням мирової конференції в Парижі та договором в Сан-Жермен 10. вересня 1919 р. прилучення до неї Прикарпатської України. Союзні держави з огляду на вагу положення цеї країни признали її навіть автономною країною і вислали туди французького генерала як генерального адміністратора.

Здавалось би, що це сталося по думці і волі місцевого українського населення, принайменше у таку форму вбирає чеська дипльоматія акт прилучення Прикарпатської України до чехословацької республики. Та так воно не було. Приглянься деяким історичним фактам*), які висвітлять нам тогочасне політичне і суспільно-національне положення прикарпатських Українців.

Широкі маси селянства і робітництва Прикарпатської України, які сотками літ стогнали під ярмом мадярської влади, що уживала всіх способів для їх змадяризування, не затратили свого національного почування і по розвалі австро-угорської монархії з усіх сил заявляли свою волю визволитися зпід чужої влади і злучитися в одно зі своїми українськими братами по той бік Карпат, які якраз скидали ярмо неволі і будували власну державу. Революційний визвольний рух огорнув усі закутини українського Прикарпаття, розбудив усі дрімучі національно-державницькі змагання нашого народу. Нарід зірвався до діла та не було кому його попровадити. Не було тоді (з кінцем 1918 і в першій половині 1919 р.) кому повести за собою незорганізовані маси, які бажали скинути зі себе ярмо чужої влади. Не було інтелігенції, не було ідейних провідників.

Тамошня українська інтелігенція, урядовці, учителі, священики, майже зовсім змадяризовані, стидалися свойого українського походження, служили сліпо мадярській владі, не маючи ніяких звязків з „простим" народом. А хоч деякі з них на власну руку грали ролю репрезентантів українського народу, то робили це для заспокоєння власної амбіції та своїх власних інтересів. Ці самі люде, які сліпо служили мадярській владі, перейшли опісля на услуги чехословацької дипльоматії. Тож не дивниця, що так легко прийшло чехословацькій владі перевести прилучення Прикарпаття до чехословацької республики.

До переведення цього діла послужили чесько-словацькій владі отсі факти:

1) Протокол постанов „Американської Народньої Ради Русинів" у Скрентоні з 12. XI. 1918 р., 2) протокол ухвал „Пряшівської Народньої Ради" з 7. I. 1919 р., 3) меморандум „Народньої Ради" в Сваляві з 16. XII. 1918, 4) протокол ухвал „Центральної Руської Народньої Ради" в Ужгороді з 8. V. 1919, 5) договір мирової конференції в Сан-Жермен і 6) конституційний закон чехослов. республики, що опирається на договорі в Сан-Жермен.

З перших чотирьох точок виходило би, що українське населення Прикарпаття дало свою згоду на злуку з Чехословаччиною і що аж на основі цього слідувало рішення мирової конференції. На скільки це не згідне з фактичним станом — постараємося висвітлити на основі історичних даних.

Перша думка визволення Прикарпатської України зпід мадярської влади зродилася серед американської української еміграції Прикарпаття. (Д-р Жаткович подає число їх на 500.000). В тій ціль вибрана ними „Народня Рада Русинів" під проводом д-ра Жатковича на зборах 23. VII. 1918 р. ухвалила резолюцію повної незалежности Прикарпатської України а колиб це було неможливе — тоді — мають злучитися зі своїми галицькими і буковинськими братами, а якщо і це булоб неможливе, — тоді мають одержати автономію. — Жаткович улягав впливам чехословацьких емісарів і самого таки Масарика, які докладали всіх зусиль, щоби Прикарпатську Україну прилучити до Чехословаччини.

Дня 25. X. 1918 р. явилася під проводом Жатковича українська делегація у Філадельфії, у проф. Томи Масарика, тодішнього предсідника ЧСР., а нинішнього її президента. Цей заявив, що коли Українці рішать прилучитися до ЧСР., — будуть творити „вповні автономічний стейт". Рада дала тим почин до свого роду плебісциту, який не обійшовся без впливу і агітації чеських організацій і вийшов на користь Чехів, бо на 1113 голосів 732 заявилося за Чехословаччиною. Цілий цей плебісцит, як висловлюється сам д-р Жаткович (пізнійший губернатор Прикарпаття) був лише формальністю. Розуміється, що про рішення Ради і вислід плебісциту чеське посольство негайно повідомило мирову конференцію в Парижі.

(Докінчення буде).

*) (Ортоспол, Державні змагання Прикарпатської України, Відень 1924).

продавати худобу потайки за безцін. Жито у нас з браку снігу вимерзло. До нового хліба ще далеко, а у нас перед Зеленими Святами, на самі свята і тепер по святах паде сніг, або дощ із снігом або градом. Хто має здорові ноги, іде на доли або за роботою або за прошеним хлібом. Двацять кілька родин не має абсолютно що в рот вложити, инші щасливі, що мають трохи бобу або бараболі. Хто має що, то продає вже послідну коровину або овечку, розуміється за півдармо, бо тих, що продають, є на торзі багато, а купувати нема кому. Півнага або таки й зовсім гола дітвора ходить по полях і збирає всяку хопту чи бурян, який відтак несе домів варити, або споживає ту хопту в сирому стані. Старші ще стидаються робити те саме публично і виполюють все про людське око, а щойно вдома сортують до їдження. Кілька родин вже навіть хати не опускає із обезсилення, а тільки лежачи вичікує якогось чуда божого або людського милосердя або голодової смерти.

Як переведено шкільний плебісцит?

Виказ громад, які внесли шкільні декларації з домаганням української мови навчання:

Повіт Явор'в:

1. Бердихів 41 батьків за 53 дітей, 2. Будзинь 42 бат. за 46 діт., 3. Будомир 46 бат. за 60 діт., 4. Бунів 57 бат. за 89 діт., 5. Великі Очі 16 бат. за 28 діт., 6. Вербляни 201 бат. за 283 діт., 7. Віжомля 70 бат. за 92 діт., 8. Вілька росївська 33 бат. 51 діт., 9. Вовча гора 22 бат. за 28 діт., 10. Воля змїївська 44 бат. 65 діт., 11. Воля гнійницька 32 бат. за 40 діт., 12. Гнійниці 78 бат. за 116 діт., 13. Грушів 64 бат. за 81 діт., 14. Грушовичі 57 бат. за 82 діт., 15. Гуки 9 бат. за 9 діт., 16. Дрогомишль 98 бат. за 147 діт., 17. Завадів 112 бат. за 134 діт., 18. Завуже 136 бат. за 204 діт., 19. Змієвиска 48 бат. за 70 діт., 20. Іваники 42 бат. за 61 дек., 21. Каринці 38 бат. за 43 діт., 22. Кобильниця волоська 111 бат. за 144 діт., 23. Кобильниця руська 78 бат. за 88 діт., 24. Кохавина 29 бат. за 36 діт., 25. Краковець 44 бат. за 53 діт., 26. Курники 72 бат. за 92 діт., 27. Любині 164 бат. за 212 діт., 28. Ляшки 50 бат. за 63 діт., 29. Липина 36 бат. за 52 діт., 30. Мельники 31 бат. за 50 діт., 31. Млини 66 бат. за 109 діт., 32. Молошковичі 71 бат. за 88 діт., 33. Мостиші 59 бат. за 76 діт., 34. Мужиловичі 65 бат. за 109 діт., 35. Нагачів 147 бат. за 181 діт., 36. Новосілки 50 бат. за 78 діт., 37. Передвіре 43 бат. за 58 діт., 38. Підзуби 33 бат. за 45 діт., 39. Порудненко 34 бат. за 49 діт., 40. Поруби 51 бат. за 73 діт., 41. Порудно 53 бат. за 69 діт., 42. Поклзбичі 65 бат. 91 діт., 43. Рогізно 141 бат. за 192 діт., 44. Серни 33 бат. за 46 діт., 45. Свидниця 43 бат. за 60 діт., 46. Сельська 65 бат. за 98 діт. 47. Семирівка 45 бат. за 58 діт., 49. Стариська 81 бат. за 96 діт., 50. Стариська Вода 41 бат. за 59 діт., 51. Тростянець 50 бат. за 63 діт., 52. Тучапи 68 бат. за 93 діт., 54. Хотинець 123 бат. за 170 діт., 54. Цітуля 37 за 51 діт., 55. Чаплики 17 бат. 23 діт., 56. Черчикова 118 бат. за 157 діт., 57. Чернилява 62 бат. за 82 діт., 58. Чолгині 43 бат. за 51 діт., 59. Шкло 87 бат. за 103 діт., 60. Шептичі 35 бат. за 53 діт., 61. Яжів новий 41 бат. за 50 діт., 62. Яжів старий 58 бат. за 78 діт., 63. Яворів—Наконечне I. 44 бат. за 61 діт., 64. Яворів—Наконечне II. 31 бат. за 41 діт., 65. Яворів 149 бат. за 252 діт.

На 70 громад яворівського повіту внесло 65 громад і місцевостей — 4.078 декларацій за 5.875 дітей. Не внесли декларацій: Божа Вода, Жбадин, Руда Кохавська і Руда Краковецька, бо заселені виключно Поляками і Бердівау та Мужиловичі-кольонія — німецькі села. Ізза недбальства не внесли декляраций і Бруховичі і Вільшаниця. За Вільшаницю покоють вину головно Дзвигало Евген.

Десятьліття уступлення російських військ зі Львова.

Сьогодня 20. червня припадає десятиліття уступлення російських військ зі Львова. Біля 2. години в ранку вивезено з Казимирівських арештів зібраних нічцю заложників м. Львова і впущено їх в загальне русло відступаючих військ, що за костелом св. Анни зливалися в бурхливу хвилясту повінь у вузькій Казимирівській вулиці. Львівські заложники, первісно числом 40 зложені з президії м. Львова, кількох радних і висших представників польської науки, Жидів купців і представників кагалу, та 10 Українців, окружені кордоном городових — на повозках і пішо прибули на Підзамче, де очікували їх звичайні товарні вагони, з яких тільки що вивели коней. На 3-ий день дороги вранці прибули вони до Київа, де їх розміщено в польському (біля Лаври) і жидівському (на Подолі) арестному домові. — Магістратські круги рішили пошанувати цей день вивезення заложників із Львова осібним обходом — богослуженням в Єзуїтському костелі і синагозі, та після них зібранням в радній салі ратуша, про що повідомили своїх колишнього київського заложничого сидіння товаришів-Українців. Як зачуваємо, українські заложники м. Львова продовжають заховувати свою внутрішню товариську спайку і офіціяльно ніякої участи в польсько-жидівському обходові десятиліття не візьмуть. Зате в найблизшому часі має появитися осібна багата ріжноманітним змістом особисто-суспільних споминів учасників сидіння на Дніпрових кручах і в далекій Сибірі, книга споминів, яку редагує літературна коллєгія членів того сидіння. Матеріял до цеї книги можна ще присилати на руки директора Національного Музея д-ра Іляріона Свєнціцького у Львові, вул. Мохнацького ч. 42. Осібні спомини будуть присвячені покійним: Костеві Паньківському і Іванові Левинському та їх поручникам Андрію Вязлову і Федору Матушевському, дуже інтересні будуть спомини з невсипучої діяльности директора Федака і невтомного обсерватора суспільного життя д-ра Коцюби; не менше цінного матеріялу до споминів подадуть причинки свящ. Щепанюка, радників Сосновського, Баньковсько-о і Матієва, та хемика Бачинського.

Діточе свято шкіл УПТ. у Львові.

І знов та площа С-Б. дня 14. VI. ц. р. аж тріщала від людей, бо самих видців понад 3000! — А дітвори! Завдяки пластунам і пластункам львівського коша взірцевий порядок. Паркан-же під напором плечима сам собою хитнувся немов би просив: „пересуньте мене, бо площа для українського Львова за вузка.

Щаслива гадка устроювати такий день дітвори! Відбулося це свято минулого року вперше а цього року воно вже традиційне.

Ще від здвигу в 1914 р. такої маси видців і вправляючих не бачила площа. Знак, що серед львівського громадянства панує заінтересування роботою в „Рідній Школі".

Коли зважити, що цей виступ підготовлювало учительство без посторонньої помочі, то треба піднести, що від минулого року набрало воно великої вправи, поглибило в тому напрямі своє знання. Видко було не тільки вклад великої праці для дітвори, але в багатьох точках було много власної ініціятиви і думки з боку учительства.

До спільної вільноручної вправи ставило понад 700 хлопців і дівчат. Не лише своєю масою, але й певністю кроку, рівним виконанням вправ діти приковували зір глядачів. Обдумані знаки провідника причинилися дуже до того, що ціла точка вийшла гладко й певно. Слід би другим разом давати на провідників учнів чи учениць семинарія, щоб одягом гармонізували з вправляючими.

Справно вийшла точка „човник хитається" виведена дітворою хлопячої школи Т. Шевченка. Треба тільки рухи прикорпалювати більше до хлопячої вдачі, бож авторка мала на оці передовсім дівчат.

У двох точках дала нам школа Грінченка змогу ствердити серйозну роботу вложену в підготовку свята. Спільна вільноручна вправа вийшла рівно а „Аркан" 12? учнів захопив навіть дуже вибагливих видців, з якими доводилося говорити. Треба було бачити те захоплення публики своїм рідним танком. Не один міг ствердити, що „самі не знаєте, що де маєте". Авраменко може бути вдоволений, що його ініціятива культу рідного танку запустила глибоке коріння між Галичанами. На тому місці треба піднести, що Рідна Школа плекає її рідну культуру та йде модерними стежками в тому напрямі. Учитель, що приготовив цю точку, сміло може бути не тільки вдоволений, але й гордий з її виконання і щасливого помислу вставити її в програму.

Програма свята була така багата, що годі над усіми точками розводитися. Прегарний танець „весна, літо, осінь" подобався не лишень оригінальністю але ще більше руханковим відтворенням. Найбільше оплесків збирали косарі зі школи князя Данила.

Не гармонізували з цілим святом трійкові вежі уложені, ut aliquid fecisse videatur. А чейже ті, що ставлять вежі, не можуть бути видцями і для всіх мусить бути призначена робота.

Слід ще зазначити, що учительство приготовлювало цілий виступ, не маючи ні руханкових саль, ні майданів, а навіть відповідного подвіря при школах.

Чи це не гігантична праця „Рідної Школи" в тому напрямі? Чи не є це подиву гідна совісність у сповнюванню обовязків серед таких тяжких обставин? Треба знати, що те учительство нераз по два місяці жде на свою платню!

Чомуж суспільність до того допускає? Положення того учительства нагадує менї положення галицького стрільця на Великій Україні, що між своїми помирав голодом. Нехайже той 1 проц. місячно дають не тільки урядовці, але всі, а в першу чергу ті богачі, яких доходів не провіриш ніяким чином та норми не встановиш. Свято дітвори виявило, що „Рідна Школа" йде правильним шляхом.

Ст. Гайдучок.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Український клюб і жид.-польські переговори.

19. VI. на плен. засіданні Українського соймового клюбу прийнято резолюцію: В справі переговорів жид. кола з урядом Український клюб стверджує, що тепер нема спільної політ. напрямної ані в закон. палатах ані поза ними та що пильно стежить переговори, а своє становище узалежнює від змісту польсько-жид. угоди і дальшої тактики жид. кола. За вихідну тактичної лінії до жидівського кола Український клюб приймає, що не може перейти до денного порядку над тим, щоби Жиди на українських землях були знарядям польоніз. плянів уряду і польських політ. кол.

Амундзен не дійшов до бігуна.

„Фос. Цтг." містить телеграму Амундзена зі стації Шпіцбергена з корабля Гаймдаль: Підчас нашого побуту 21. V. в Кінгсбей наш вантаж виносив 3 тони. Понад амстердамським островом проба літаків випала добре. Пустилися ми дальше. В Сідгейт віхали ми в мряку, мусіли отже піднестися на висоту 3 тис. стіп, щоби летіти над мрякою. 2 год. опісля зорієнтувалися ми при помочі соніш. бусоль. Летіли все над мрякою. Видісталися з неї в 20 год. В 22. год. ствердили ми, що заблудили на зах., мабуть підчас лету над мрякою, з причини півн. сх. вітру. Не могли ми усталити відхилень від властивого напрямку, звернулися 22. V. більше на сх., а в 1. год. рано зужили вже половину нашої бензини. Рішили ми тому осісти, щоби ствердити положення і розглянути справу дальшого лету. Ми зрозуміли, як то небезпечно. То була перша водна смуга, яку ми стрінули. Злетіли низче, щоби найти лід для осідку. Літак, як лише осів, замкнули його маси леду. Як ми старалися пустити в рух літак із леду, замерзла й вільна від леду поверхня води і замкнула літак на 24 год. Так ми перелетіли за 8 години тисячу клм. зі скорістю 150 клм. на годину. Зробили ми два поміри глибини 3.750 м. З огляду на глибину моря вважали ми неможливим, щоби дальше на північ була суша. По європ. боці лед. моря є лише водний простір.— Віденські часописи повідомляють, що Амундзенові до бігуна треба би було ще пройти 150 км.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла" сконфіскувала прокуратура за два місця зі статті під заголовком „Конкесії".

— **Ревізії.** Дня 13. п. м. впала до мешкання пароха с. Мижнівце, турчанського повіту о. Гр. Канди польська поліція під проводом команданта з Ліжного та переведа в цілому домі брутальну ревізію, що тривала від 5. год. пополудні до 9·30 вечером. При ревізії був присутній і заступник війта Мижнівця. Поліція забрали приватну переписку та деякі книжки, між якими були й „Єпархіяльні Відомости". Всі забрані книжки перейшовши щасливо за-дєлікатну видно львівську цензуру щойно тепер попали в надійні руки. Ревізії поліції під проводом команданта того застановлялися ще й над тим, чи не забратиб діточих казок зі збірника Руденка, що видані були свого часу в Катеринославі. Ревізію переведено на якийсь наказ зі Львова. За чим шукали, не відомо.

— **Свято в Клепарові.** В неділю, дня 14. червня 1925 р. відбулося при великій участи громадян свято посвячення хрестів на могилах погибших стрільців, в польсько-українській війні. Заходом громадян Клепарова поставлено на клепарівськім кладовищі два дубові хрести з табличками. Таблички, мають такі написи: „На вічну память сімом невідомим стрільцям, за волю України — громадяне Клепарова — 1918 р." В суботу дня 13. червня, в год. 4 над раном явився у громадянина Зенона Осипа, непричасного навіть у підготовці того свята, бо в останній момент з переляку затовлся в мишачу діру хоч був головою свята, командант клепарівського постерунку і віддав йому письменне поручення старосства з наказом злімити таблиці до год. 12. в полудне, тому що вони мають „ireić podburzający" під загрозою заборони на влаштування свята. Таблички знято! Разом з домаганням зняти таблички, прийшло зі „староства підписане якоюсь „Grabowsk-ою" „позволення" без урядової печатки, на „czysto kościelną uroczystość". Цікаво знати, відколи на влаштування церковних відправ і походів з процесіями, потрібні дозволи „krzesowych niewiast"? Перебіг свята, як було згори до передбачення, відбувся цілком спокійно та не зважаючи на те похід і перебіг свята відбувався під „сторожким оком" кількох умундурованих і не умундурованих поліціїянтів. Хор відспівав кілька пісень а о. Кацтанюк виголосив принагідну промову. Світських промов не було, бо староство заборонило. — І. Паньків.

— **Осторога!** До деяких наших визначніших й активніших громадян пристає один старий емерит п. Л., людина, що з огляду на свою старість втратила зовсім орієнтацію в сучасному житті, з ріжними „революційними", зрештою нешкідливими пропозиціями та оповідає всякі фантазії на тему ріжних несподіванок на широку скалю. Тому остерігаємо наших громадян перед цим маніяком, не тому щоби ми в його пропозиціях підозрівали якінебудь нечесні заміри, а тому що такі балачки, які звичайно вважаються жартами, можуть накликати біду й нещастя на голову необережних слухачів п. Л.

— **Відгомін українсько-польської війни.** Вчера подали ми у відділі „Зі судової салі" коротку відомість про те, що у львівському суді почалася розправа проти Герасима Іванчука. Вчора зізнавали на розправі свідки, а між ними і Іван Ковальчук, що сидить тепер у тюрмі. Його спроваджено на розправу з тюрми. Свідок з плачем розказував про те, як його у тюрмі бють та знущаються над ним тюремні дозорці, яких називає по імени. Щож до самої справи, то зізнає, що обвинувачений Іванчук не брав ніякої участи в тій ескорті, яка допустилася вбивства чотирьох сокальських Поляків у 1918 р. Натомісць брав у ній участь сновк обвинуваченого Тимко Іванчук. Инші свідки теж не зізнали нічого обтяжуючого. Перед замкненням доказового поступування забрав слово адвокат д-р Лев Ганкевич і поставив цілий ряд внесків на покликання нових свідків, що мали би доказати невинність обвинуваченого. По однодушній нараді трибунал відкинулися до внесків оборонця та допустив предложені ним докази, а саму розправу відложив до найблищих каденції суддів присяжних.

— **Новий податок на квитки для війська!** На останньому засіданню правничої комісії сойму принято поправки со-

нятт до закону про кватирування війська. Метою тих поправок є введення 4 проц. додатку до платного чиншу, який то додаток буде призначений на будову домів для офіцерів і підофіцерів. Таким чином були би вправді звесені реквізиції помешкань для військових, але зате сподуть тягарі для комірників навіть таких, що їх помешкання реквізиції підпадати не можуть (наприкл. помешкання зложені з одної кімнати та кухні). Але й реквізиція не устане зовсім, бо будуть дозволені т. зв. переходові кватерунки на обмежений протяг часу замісць сталих.

— **Полекші для недужих літників на залізницях.** Появився розпорядок про полекші в цінах їзди залізницею для тих, що ідуть до кріпелевих купелевих місцевостей і літниск. Полекшами можуть користуватися особи, що вертають з літниск чи купелевих місць при переїздах потягами: а) у вагонах III. класи платять половину тарифи IV. класи; б) у вагонах II. класи платять половину білетів III. класи; в) у вагонах I. класи платять половину білетів II. класи. Полекші ці становлять 66 проц. цін нормальних особових білетів. На випадок переїзду поспішним поїздом буде доплачуватися звичайну доплату на підставі тарифи. Полекші можна використовувати тільки там, де віддаль до літниська виносить щонайменше 100 км. Знижкові білети видаватимуть каси на основі посвідок тзв. „уздровіскових комісій“ або громадських урядів, чи управ літниск та лічничих місцевостей. Знижку дістане той, що був щонайменше 15 днів на літниску. При контролі білетів повинен на домагання кондуктора показати карту ідентичности. Видавані білети будуть нумеровані а посвідки стемпльовані при касах. При віддачі білету треба віддати і посвідку. На території Сх. Галичини відносяться ті полекші до всіх тих, що перебувають у Івончі, Любіні Великім, Немирові, Ривнові, Трускавці, Яремчу, Делятині, Дорі, Корчині, Косові, Микуличині, Гаторові, Ворохті, Скольому і Гребенові. До тої категорії місцевостей зараховано і Залішики.

— **Січовий здвиг!** Дня 21 цм. відбудеться на площі „Сокола-Батька“ січовий попис з нагоди 25-тиліття заснування першої „Січи“ в селі Завалю, снятинського повіту.

— **Співак М. Голинський** не виступить цеї неділі в ролі Каня з опери „Паяци“ у міському театрі наслідком недиспозиції. Виступить натомісць у тій самій ролі на другий тиждень найправдоподібнійше в четвер.

Позір Бережанщина!

Заходом українських товариств в Бережанах відбудеться в пятницю 26. червня с. р. в салі т-ва „Надія“ святочний концерт, присвячений памяти Івана Франка. В концерті візьмуть ласкаву співучасть: Вп. п. дир. Василь Барвінський зі Львова (фортепян), Богдан Бережницький з Відня (чельо) і хор місцевого „Бояна“. Початок о 7·30 вечером. Білети раньше в торговлі „Народнього Дому“. 2200 1—1

Дописи.

Синевідсько вижнє, *скільського повіту. (1300 моргів за один мілїон польських марок).* В листопаді 1922 р. правительственний комісар (наказаний війт) Синевідська вижнього без уповажнення громади в приватній розмові з якимись панами згодився винаймити тим приїзжим панам (Жидам і Полякам) пару моргів громадської землі під нафтові терени. Говорилося про пару моргів, а в контракті вийшло 1.300 моргів. Тільки подумати 1.300 моргів за 1 мілїон польськ. марок! Все те роблено в найбільшій тайні, та громадський поліцай І. Федірко довідався про цей „інтерес“ і розказав в селі, за що правит. комісар збив його по лиці і прогнав зі служби. Коли громадяне довідалися про цей „знаменитий інтерес“, зав'язали комітет і удалися до повіт. ради в Стрию, щоби спинити грабіж громадського добра. Шість разів удавалися депутації до повіт. ради і віддлоенне. Там справу проволікали в безконечність, постійно заявляли, що не було засідання, аж коли семий раз явилися громадяне, то довідалися, що „ухвала“ правит. комісаря і контракт є вже затверджені. Ясно було, що в Стрию не було вже чого шукати. Тоді громадяне вдалися до Тимч. Самовр. Виділу у Львові. Цей останній наказав пов. раді в Стрию виделегувати на місце спеціяльного урядовця до розгляду справи. Несподівано зїхав урядовець і хоч громада не була про це повідомлена, то всетаки громадяне явилися у великому числі. Вистане згадати, що протокол проти комісарської „ухвали“ підписало 350 громадян. Цей протокол разом з відписом двоглядного контракту пов. рада в Стрию мала відіслати до Самоврядного Виділу у Львові на протязі 14 днів. Та повіт. рада в Стрию цього не зробила. Відпис контракту вислано до Львова аж по 4-ох місяцях (26. березня 1923), а замісць протоколу доручено пояснення пов. ради, що громада Синевідсько вижнє годиться на винаєм. Проти виступають — мовляв — тільки одиниці, кириниики, які з належною пошаною не відносяться до місцевих „самоврядних“ властей і бунтують проти них село. І знов депутація удалася до Львова до Самовр. Виділу, який виделегував на місце спеціяльного урядовця до розгляду справи. Урядовець в Синевідську вижнім списав протокол. Около 1000 громадян заявилося проти грабіжі громадської землі. Дня 6. липня 1923 Самовр. Виділ у Львові анулював контракт. В тім часі правит. комісар, що підписав контракт, поповнив самогубство. Купуюча сторона внесла проти Самоврад. Виділу скаргу до Адміністраційного трибуналу в Варшаві. З другого боку громада внесла в осені 1923 р. до окружного суду в Стрию позов в справі уневажнення того контракту найму громадської землі під нафтові терени. Цей судовий процес протягнувся аж до тепер, бо щойно недавно прийшов зі Стрия судовий вирок до рук нового громадського комісаря, котрий ані за громадське добро, ані за процес ні трохи не дбає, бо є на службі у начальника залізн. стації. Вирок окружного суду в Стрию випав на некористь громади, та хоч громадський комісар затаїв той вирок перед громадою, всеж такі громадяне на основі судових актів внесли проти того вироку відклик до висшого суду. А тимчасом противна сторона веде агітацію в селі, одним грозить, других страшить, а инших підкуплює обіцянками і такими хитрощами вносить розлад між громадянами. Люде видають останній гріш і спродають все, що мають, навіть худобу, щоби лише воювати перед законтрактуванням громадське пасовиско, яке в наших гірських сторонах є одинокою опорою тутешніх селян, що в своїй більшости живуть з хову худоби. Коли би громадське пасовиско забрано під нафтові терени, тоді майже все населення мусіло би покинути рідне село та мандрувати в світ за очі. Про правдивість наведених тут фактів можна переконатися з актів окружного суду в Стрию до ч. спр. Цг. 996/23, з актів повітової ради в Стрию до ч. 3424|23 і Самоврядного Виділу у Львові до ч. 17.931/23. Громадяне Синевідська вижнього звертаються отсею дорогою до Української Парляментарної Репрезентації з проханням, щоби взяла справу в свої руки і постаралася повернути громаді її законну власність, видерту їй підступно й незаконно.

На допомогу „Голодному Селу“.

ВИКАЗ 24-й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу“ в місяці червні 1925 в золотих:

Філія „Просвіти“ Краків 5·57, Денис Стельмах Жабє 8, Ем. Лященький Самбір 10, Альфред Петрикевич Прага 5, о. Ст. Корнова збірка в церкві в Лабовій 52, на листу ч. 22 зложили: Рибчак Вас. 3, Надрічний Теодор 2·50, Олинець 0·2, Романович 3, Ярош Осип 1, Корейба 1, Андрушків Теодор 3, Матчак Ілько 1 — разом 16·50, через „Діло“ зложили: Мих. Клюк Заруди 10, Андр. Івасіків Нивиска 4 — разом 10, громада Підберізці збірка 90, Комітет допомоги гол. селу у Відні 100 шілінгів — 73 зол., через тов. „Просвіта“ кооперативи: „Хлібороб“ Кривенькe 60·45, „Надія“ Клювинці 15 і „Нічлава“ Чорнокінці малі 27, на листу ч. 45 як виказ: Онисько 5, Лаврів 5, Конюх 2, Мартинець 5, Зубик 5, Горбаль П. 7, Бучковський Н. 1, „Народна Гостинниця“ 50, Пащак Онуфрій 20, Гайвас Лука 10, Ленько Я. 5, Литвинович 20, Гнанківський 2, Щурко М. 2, Регулятор 10, Дружбяк Д. 10, Красноїл Т. 5, Жарковський 5, Базилевич 5, Стефанович Осип 10, Пасічник Гр. 3, Терлецький Мих. 25 — разом 207. До дня 15. червня зібрано включно 12,201·96 зол. 196 дол.

Оповістки.

Український хор Д. Котка:
у неділю 21. „ Ліско.
у понеділок 22. „ Ліско. 2150 6—?
у вівторок 23. „ Устрики дол.
у середу 24. „ Устрики дол.

Реколекції для жінок священиків. В днях 27. 28. і 29. червня 1925. відбудуться в монастирі СС. Василіянок у Львові вул. Потоцького 95. реколекції для жінок священиків. Приїхати треба дня 26. ц. м. під вечір. Оплата за харч, мешкання і обслугу виноситиме 5 зол. денно. Реколекції уділяють оо. Василіяне. — Ігуменат СС. Василіянок. 2—2

Дівоча учительська семінарія і дівоча гімназія (реального типу) **УПТ. у Львові, Мохнацкого 12.** Вступні іспити до всіх клас відбудуться 22, 23 і 27 червня. Устні і письменні зголошення приймається кождого дня. Вписи до всіх клас відбуватимуться від 20 до 24 червня і від 28. червня до 2 липня. Звертається увагу, що семінарія приймає учениці на всі роки а гімназія тільки до клас від IV—VI. — *В Адріянович* управитель. 2178 2—2

Попис Українських Захоронок оголошений в „Ділі“ з дня 14. VI. не відбудеться 21. VI. з причин від Тов. „Українська Захоронка“ не залежних.

Вписи до учительської жіночої семінарії і школи вправ СС. Василіянок в Станиславові відбудуться 27., а вступні іспити 29. червня цр. Вимоги, як в державних семінаріях. Ціле заведення має повне право прилюдности. 2184 2—4

Виставa робіт і рисунків дівочих шкіл ім. Шевченка у Львові, а іменно 7 мокласової дівочої школи, учительської семінарії і гімназії відкрита в днях 21., 22. і 23. червня в школі при вул. Мохнацького 12, в годинах між 9—12 і 3—6. Добровільні датки на Рідну Школу приймається при вступі з подякою. 1—1

Прогулька „Пласт“ до Щала і Добростан в неділю 21. VI. під пров. п. інж. Мудрака. Збірка в год. 6·30 рано в головній залі двірця. Відїзд 7·05 до Старяск, пішки до Волі добростанської та Каменоброду 25 км., звідтам залізницею до Львова в 32 год. вечером. Члени для яких ся партія булаб за форсовна, можуть вернути від жерел Парашки до Старяск і поїздом в год. 15. вернути до Львова. Знижки залізничі в обох напрямах. Просимо членів зголошуватися по легітимації у вівторок 23. VI. в год. 18. в домівці товариства при вул. Бляхарській ч. 11|I. 1—1

Позір! Тернопільщина і Теребовельщина! Дня 29. червня п. р. відбудеться в селі Прошова, повіт Тернопіль (стація в місци), відкриття і посвячення памятника в честь полеглих за волю України. Численні промови між иншими сенаторів і послів Українського Клюбу. Відправа в супроводі хору із Тернополя і дутої музики з Микулинець. Відтак фестин і вправи „Пласту“ із Тернополя. Вечером представлення. Просимо о найчисленнійшу участь Тернопільщину і Теребовельщину. — *Комітет.* 2199 1—4

Вписи до народніх шкіл У. П. Т. у Львові відбудуться від 28. червня до 1. липня включно. По вакаціях будуть тільки виїмкові вписи з подвійною таксою. 2203 1—3

Дрібні оголошення.

МЕБЛЕВІ матеріяли, хідники, дивани сторі до вікон, тапети, лінолеум поручає в найбільшім виборі найдешевше Е. Кіналес і А. Маргуліес Львів, Сикстуська 18. Телеф. 3348. Позір на фірму. 2119 5-10

СОЛОНИНУ і ковбасу так як перед війною доставляє найдешевше для крамниць і сільських кооператив звісна фабрика вудженини Людвика Кучинського вул. Городецька 89. 2180 2—3

УКРАЇНСЬКИЙ РОЗКЛАД ЇЗДИ продається у всіх книгарнях і складах Народної Торговлі по ціні 1 зол. Головний склад в Українській Книгарни в Станиславові. 2160 3—3

ПРИЙМУ панночки на вакації в гори. Відомість у дозорця, Чарнецького 26. 2190 2—2

ВСІ лічничі ростини наведені в підручнику Т. Панича купуємо і в цьому році в кождій скількости, навіть ціловаговими посилками. Підручник можна купити у нас або в книгарнях. „Товаромін“, Львів, вул. Зіморовича ч. 20. або Підвале ч. 9. 2170 4—4

ПОШУКУЄТЬСЯ служачого. Відомість Леопольд Розенцвайг Львів, Сикстуська 5., між 3—5 попол. 2198 1—2

БЕЗРІДНОГО ІНВАЛІДА У. Г. А. хто прийме на село на час вакацій, зволить ласкаво подати адресу до управи Дому українських інвалідів, Львів, вул. св. Софії ч. 25. 2202 1—2

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Тяжким горем прибита по страті мойого найдорожшого мужа, щирого робітника на народній ниві, вірного сина дорогої нам Неньки-України, д-ра Данила Насади, судді повітовім в Микулинцях пов. Тернопіль, якого неумолима смерть прірвала в розцвіті життя і праці дня 1. травня 1925. — почуваюся до великого обовязку хоч отсею дорогою зложити щиру подяку всім тим Добродіям, які в часі короткої, кільодневної недуги, дорогого Покійного з самопосвятою несли Йому і мені велику поміч і розраду, як і тим усім, які заходами своїми і участю в похоронах звеличали Його память. І так щиро і сердечно дякую Всечеснійшому о. совітникові Е. Карольові і Вп. п. лікарям д-рові Розенманові і д-рові Зільберманові, які з дійсною самопожертвою в часі недуги Покійного несли Йому і мені неоцінену поміч і пораду, як лікарі духа і тіла і щирі Товариші в горю, а Вп. п. Мартиневичові голові чит. „Просвіта“ в Микулинцях за щирі і повні посвяти заходи при уладженню і звеличанню похоронів та прощальну бесіду під Просвітою. За ласкаву участь з похоронах дякую Впр. отцям: о. сов. Е. Карольові за похоронний провід, о. Кл. Слюзарові зі Сущина, о. Е. Лопатинському з Прошова, о. А. Онуферкові з Козівки, о. К. Бачинському, о. сов. М. Світенському з Ладичина, о. Б. Цурковському з Лошнева, о. Манзичевському з Налужа, о. М. Декайлі зі Струсова, о. Макарчуку рим.-кат. адмін. з Микулинець — за відправлення похоронного обряду — хорові й оркестрі з Микулинець за звеличання сумної хвилі похоронів піснею і грою, дальше Високоп. о. д-рові Н. Конрадові делегатові філії „Просвіта“ в Тернополі і Вп. п. д-рові Н. Ладиці делегатові УПТ. з Тернополя о. сов. Е. Корольковi і делег. судового повіту д-рові Слюзареві в Микулинцях за їх сердечні прощальні промови підчас похоронів, Хв. Тов-у „Просвіта“ в Микулинцях за уфундування мурованої гробниці і всім Хв. Тов-ам, що своєю присутністю і виразами співчуття дали доказ любови і пошани для Покійного, та звеличали сумний похоронний обряд, а вкінці цілому Громадянству, що із щирим жалем відпровадило Покійного на місце вічного спочинку.

Станиславів, в травні 1925 р.

Марія Насадова
зболіла жена і *Нуся* дочка.

Ширіть наш часопис!